

Υπόθεση T-308/02

SGL Carbon AG

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

«Συμπράξεις — Πρόστιμο — Απόρριψη αιτήσεως για διευκολύνσεις
πληρωμής — Προσφυγή ακυρώσεως — Απαράδεκτο»

Διάταξη του Πρωτοδικείου (δεύτερο τμήμα) της 29ης Απριλίου 2004 . . . II - 1366

Περίληψη της διατάξεως

- 1. Προσφυγή ακυρώσεως — Πράξεις δεκτικές προσφυγής — Έννοια — Πράξεις παράγουσες δεσμευτικά έννομα αποτελέσματα — Επιστολή κοινοτικού οργάνου (Άρθρο 230 ΕΚ)*

2. Προσφυγή ακυρώσεως — Προσφυγή κατά αποφάσεως που επιβεβαιώνει προηγουμένη απόφαση η οποία δεν προσεβλήθη εμπροθέσμως — Απαράδεκτο — Έννοια της επιβεβαιωτικής αποφάσεως — Απόφαση που εκδίδεται κατόπιν επανεξετάσεως της προηγουμένης αποφάσεως και βάσει νέων στοιχείων — Αποκλείεται (Άρθρο 230 ΕΚ)
3. Ανταγωνισμός — Πρόστιμα — Διευκολύνσεις πληρωμής — Υποκατάσταση μιας διοικητικής διαδικασίας επανεξετάσεως των τρόπων πληρωμής ενός προστίμου στη διαδικασία ασφαλιστικών μέτρων — Δεν επιτρέπεται

1. Μόνον οι πράξεις που παράγουν δεσμευτικά έννομα αποτελέσματα ικανά να επηρεάσουν τα συμφέροντα του προσφεύγοντος, μεταβάλλοντας αισθητά τη νομική του κατάσταση, μπορούν να αποτελέσουν το αντικείμενο προσφυγής ακυρώσεως βάσει του άρθρου 230 ΕΚ· για να διαπιστωθεί αν μια πράξη παράγει τέτοια αποτελέσματα πρέπει να ληφθεί υπόψη το ουσιαστικό περιεχόμενό της. Συναφώς, δεν αρκεί να έχει αποστείλει κάποιο κοινοτικό όργανο μια επιστολή στον αποδέκτη της απαντώντας σε αίτησή του για να μπορεί η επιστολή αυτή να χαρακτηριστεί ως απόφαση υπό την έννοια του άρθρου 230 ΕΚ, κατά της οποίας μπορεί να ασκηθεί προσφυγή ακυρώσεως.

(βλ. σκέψεις 39, 40)

2. Η προσφυγή ακυρώσεως κατ' απόφασεως αμγώς επιβεβαιωτικής μιας προγενέστερης απόφασης που κατέστη απρόσβλητη είναι απαράδεκτη. Μια πράξη θεωρείται αμγώς επιβεβαιωτική προγενέστερης απόφασης αν δεν περιέχει κανένα νέο στοιχείο σε σχέση

με την προγενέστερη απόφαση και δεν προηγήθηκε της εκδόσεώς της επανεξέταση της καταστάσεως του αποδέκτη της απόφασης αυτής.

Πάντως, ο επιβεβαιωτικός ή όχι χαρακτήρας μιας πράξεως δεν μπορεί να εκτιμάται με αποκλειστικό γνώμονα το περιεχόμενό της σε σχέση με το περιεχόμενο της προγενέστερης απόφασης την οποία επιβεβαιώνει. Συγκεκριμένα, πρέπει επίσης να εκτιμάται ο χαρακτήρας της προσβαλλομένης πράξεως σε σχέση προς τη φύση της αιτήσεως της οποίας αυτή συνιστά απάντηση. Ειδικότερα, αν η πράξη συνιστά απάντηση σε αίτηση με την οποία προβάλλονται νέα και ουσιώδη περιστατικά και ζητείται από τη διοίκηση να προβεί σε επανεξέταση της προγενέστερης αποφάσεως, η πράξη αυτή δεν μπορεί να θεωρηθεί αμγώς επιβεβαιωτική, καθόσον αποφαίνεται επί των περιστατικών αυτών και περιέχει δηλαδή ένα νέο στοιχείο σε σχέση με την προγενέστερη απόφαση. Πράγματι, η επέλευση νέων και ουσιωδών περιστατικών μπορεί να δικαιολογήσει την υποβολή αιτήσεως για επανεξέταση προγενέστερης απόφασης που κατέστη απρόσβλητη.

Το οικείο όργανο οφείλει να επανεξετάσει μια απόφαση που κατέστη απρόσβλητη αν η σχετική αίτηση στηρίζεται σε νέα και ουσιώδη περιστατικά και η προσφυγή που ασκείται κατ' αποφάσεως η οποία απορρίπτει, υπό τις συνθήκες αυτές, το αίτημα επανεξετάσεως πρέπει να κριθεί παραδεκτή. Αντίθετα, αν μια αίτηση επανεξετάσεως δεν στηρίζεται σε νέα και ουσιώδη περιστατικά, η προσφυγή κατά της αποφάσεως που απορρίπτει τη ζητούμενη επανεξέταση θα κριθεί απαράδεκτη.

Η συλλογιστική αυτή καλύπτει και την παρούσα υπόθεση στην οποία το όργανο, αντί να αρνηθεί τη ζητούμενη επανεξέταση, απάντησε μεν στην αίτηση της προσφεύγουσας με την προσβαλλόμενη πράξη, πλην όμως επισήμανε ότι η απάντηση αυτή δεν έχει τον χαρακτήρα αποφάσεως διότι απλώς επιβεβαιώνει προγενέστερη απόφαση που κατέστη απρόσβλητη.

(βλ. σκέψεις 51-55)

3. Η διοικητική διαδικασία επανεξετάσεως μιας αποφάσεως της Επιτροπής σχετικά με τον τρόπο πληρωμής προστίμου δεν έχει ούτε παρόμοιο χαρακτήρα ούτε ισοδύναμη αξία με τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων. Συγκεκριμένα, ενώ ο δικαστής των ασφαλιστικών μέτρων θα εξέταζε τόσο το πείγον όσο και το *fumus boni juris* σε σχέση με την κύρια προσφυγή κατά της αποφάσεως για τον καθορισμό του προστίμου, η

Επιτροπή στο πλαίσιο της διοικητικής διαδικασίας επανεξετάσεως έπρεπε να περιορίσει την εκτίμησή της στο ζήτημα του πείγοντος και στην οικονομική κατάσταση της προσφεύγουσας. Η επιλογή αντικατάστασης της διαδικασίας ασφαλιστικών μέτρων με τη διοικητική διαδικασία οδηγεί σε παράκαμψη των διατάξεων που διέπουν την ένδικη διαδικασία ασφαλιστικών μέτρων που ακριβώς δεν αφορούν την εκτίμηση μόνον των οικονομικών πτυχών της υπόθεσης.

Όσον αφορά το άρθρο 7 των «διατάξεων εσωτερικής διαδικασίας σχετικά με την είσπραξη των προστίμων της Επιτροπής βάσει της Συνθήκης ΕΟΚ», κατά το οποίο το αρμόδιο μέλος της Επιτροπής δύναται να χορηγήσει παράταση της προθεσμίας πληρωμής ενδεχομένως τμηματικά κατόπιν έγγραφης αίτησης δεόντως αιτιολογημένης του αποδέκτη, η διάταξη αυτή καθιερώνει αυτοτελή διοικητική διαδικασία η οποία εντάσσεται στο πλαίσιο της κατά κυριολεξία είσπραξης των προστίμων που καθορίζει η Επιτροπή. Η δέουσα δικαστική προστασία σχετικά με την άρνηση χορηγήσεως διευκολύνσεων πληρωμής που προβλέπει το άρθρο 7 παρέχεται στο πλαίσιο διαδικασίας ασφαλιστικών μέτρων (άρθρο 242 ΕΚ) ή διαδικασίας με αντικείμενο την αναστολή της αναγκαστικής εκτέλεσης (άρθρο 256, τέταρτο εδάφιο, ΕΚ) της απόφασης περί επιβολής προστίμου.

(βλ. σκέψεις 65, 67)